

Добре опинитися у розпал золотої осені біля лісного озера. У дзеркалі води - золоті відблиски природи, що в'яне. В озері міниться золотими барвами листя старих величезних дерев. Вони - мов вартові озера. Дерев майже впритул підійшли до води і застигли біля самісінького берега. -Берег озера облямований ше блідо-зеленими заростями, що також віддзеркалюються у воді. Але ця зелень не в змозі суперничати із золотом природи, що квітне своїм останнім, осіннім цвітом. Здається, золоті злитки обтяжують гілки дерев. Зовсім близько до озера підійшли розкішні кущі верби.

А згори в озерну гладінь дивиться небесна синява. Здається, що від цієї синяви віє морозцем. Синій морозний подих неба приглушують великі білі хмари. Вони також відбиваються в озері. Блізна хмаринок наче нагадує про близький холод, про білий сніг. Я вдивляюсь у цю красу золотої осені і відчуваю, що чогось не вистачає. Птахів! Просто вони десь ховаються у заростях. Чується плескіт води. Це, мабуть, риба плескотить, вистрибуючи з води, або качка, а може, налетів вітерець та й вдарив водо об берег. Озерна вода і справді трохи брижиться, але це не заважає роздивити в ній дерева, хмарки. Від озера й дерев, що таємниче темніють у дальності, віє спокоєм, затишком. Ми знаємо, що кожен осінній день неповторний, можливо, до ранку листя потемніє від нічних заморозків, крони дерев порідіють ще більше. Але це завтра...

Поки що ми насолоджуємось красою цього дивного осіннього дня.